

Не встигла ще стужавіти земля над могилою бортниківчанина, добровольця, бійця 54-ї бригади Володимира Андрешківа, як у Бортниках проводжають у дорогу вічності зовсім юного військового 18-річного Володимира Князева.

17 березня у с. Бортниках із почесними ховали українського воїна Володимира Князева. Юнак захищав територіальну цілісність та незалежність України, бо в цьому бачив своє призначення.

Народився Володимир Михайлович Князев 21 липня 1998 року в с. Бортниках. Навчався у Бортниківській ЗОШ I-III ст. У Новороздільському професійному ліцеї №5 здобував фах офіціанта-бармена. Як тільки виповнилось Володимиру 18 років, попри вмовляння матері, підписав контракт із Збройними Силами України і як справжній воїн став на захист державності. Проходив військову службу в 24 ОМБР. Загинув від поранення у голову 13 березня в Попаснянському районі Лугнаської області.

Напередодні березневе небо плакало дощем над юним героєм, тіло якого зустрічала Жидачівщина. Вздовж дорогою додому Володю на колінах із запаленими лампадками зустрічали сотні людей, у церквах служили панахиди. У Ходорові тіло юного захисника України зустріли жителі міста, стоячи на колінах. Домовину із загиблим з пошаною поклали на Алеї Героїв Небесної Сотні Львівщини, й декан Ходорівський о. Мар'ян Черепанич відслужив панахиду. Рідні Володимира ні на мить не відходили від домовини, не ховаючи сліз розпуки.

У день похорону весняне сонце голубило землю, в яку зовсім скоро покладуть українського воїна. На своїй рідній, батьківській землі він знайшов останній спочинок. Його молода душа лише розквітала, але ворог безжально вбив тіло.

17 березня у Бортниках велелюдна похоронна процесія проводжала в останню дорогу краянина, українського воїна, героя Володимира. У почесній варті стояли курсанти Національної академії сухопутних військ імені Петра Сагайдачного; домовину на своїх плечах несли військові, які пройшли, як і Володимир, горнило війни на теренах Луганщини та Донеччини. Чин похорону очолили єпископ-помічник Стрийської єпархії УГКЦ Владика Богдан Манишин та 15 представників духовенства Ходорівського деканату.

«Як нелегко стояти під Христом, як нелегко проводжати рідних, близьких у той інший світ, де немає ні болізни, ні печалі, ні зітхання, але життя безконечне. Ісус забороняв своїм апостолам відмовляти його від хреста. Він казав: «Хто не візьме свого хреста і не піде слідом за мною, той мене не достойний». Кожного разу, приймаючи терпіння, ми стаємо подібні до Того, хто віддав за нас своє життя. Сьогодні ми бачимо той вияв любові, що привів на хрест воїна Володимира. Задаємо запитання: чому так сталося? Тому що він змалечку вчився любити. Бо нема більшої любові, як віддаєш життя своє за друзів своїх. Бо хотів любити в інший спосіб. Хотів радіти життям. Бог дав йому таланти, щоб ними служити іншим. Найбільшим його талантом була любов до Вітчизни. Сьогодні на тій 14 стації нашої української землі ми бачимо також славу і велич батьків. Саме вони змогли закласти в дитині цю велику любов.

Стоячи тут, ми маємо запитати себе, а що я зробив для того, щоб змінитися на краще: як священник чи став ревніше служити, як управитель адміністратор державних благ чи зумів щось змінити на краще, чи змінився я сам, щоб коло мене змінилися інші? Бо одні люблять так сильно, що кладуть на жертovníк Господній своє життя і навіть майбутнє своїх дітей, а хтось запрошує окупанта на нашу землю...

Чотирнадцята стація має нас навчити змінитися, дати нам бажання змінити себе, бути жертвовними, бо любов – це жертва. Жодні слова не замінять сина, але ми можемо замінити собою ту частинку його присутності тут, щоб та біда, яка приходить на нашу землю, розійшлася з нами, щоб ми розтягли, зменшивши її тягар, а не нарікали, що хтось щось має за нас зробити. Маю змінитися сам, коло мене мають стати кращими мої діти, мої парафіяни, мої односельчани, моя країна.

Тепер ми можемо собі дати відповідь: «Чому?», але най ніхто не каже: «За що?» Бо це означатиме, що ця людина ще нічого в цьому світі не бачила і не хоче бачити. Володимир віддав життя за нас, за нас з вами. Володимир навчився любити свою Батьківщину. Він пішов туди, де до 1933 року ходили у вишиванках і говорили українською. Але так стається, що виправляє помилки невинний, бо невинний терпить, а винний через нашу з

вами байдужість не відчуває провини», - наголосив у своїй проповіді преосвященний Владика, а також нагадав, що після терпіння завжди приходять воскресіння. Владика Богдан Манишин висловив вдячність родині, яка подарувала нашому суспільству, нашій Україні найдорожче - життя сина.

Урочиста похоронна процесія вирушила до Собору Пресвятої Богородиці. Домовину з Героєм, вкриту національним синьо-жовтим стягом, несли військові, учасники АТО нашого краю. Супроводжував в останню путь 18-річного українського воїна військовий оркестр. Ховали бійця 24-ої механізованої бригади ЗСУ Володимира Князева під виконання Гімну України і звуки почесної сальви. Бойові побратими Володимира Князева, представники «Спільки учасників АТО Жидачівщини» запалили на його могилі свічки пам'яті.

16-17 березня у Жидачівському районі оголошені дні жалоби. В ці дні потяги, проїжджаючи через залізничний переїзд у Бортниках, довгими протяжними гудками віддавали останню шану полеглому воїну.

На жаль, обстріли українських позиції на лінії розмежування не припиняються й до сьогодні. За даними речника Міністерства оборони з питань АТО, які опублікувала «Українська правда», 20 березня, з початку антитерористичної операції внаслідок бойових дій загинуло 2629 воїнів. З них 2220 військовослужбовці Збройних Сил України, інші загиблі – з лав Національної гвардії, МВС, Держприкордонслужби, СБУ, Державної служби з надзвичайних ситуацій. Також за цей час 9 453 особи отримали поранення, з них 7 тисяч 664 – військовослужбовці Збройних Сил України.

Оксана ФРАНКІВ.